ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Ing. L. K.**, proti žalovanému: **Úřad práce v Karviné**, se sídlem tř. Osvobození 1388/60a, Karviná, proti usnesení žalovaného ze dne 12. 2. 2010, č. e. KAB-85/2004-TBT1, č. j. KAB-4406/2010-TBT1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 3. 2011, č. j. 38 Ad 19/2010 – 120,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 3. 2011, č. j. 38 Ad 19/2010 – 120 (dále jen „napadený rozsudek“) jímž Krajský soud v Ostravě zrušil usnesení stěžovatele ze dne 12. 2. 2010, č. e. KAB-85/2004-TBT1, č. j. KAB-4406/2010-TBT1 (dále jen „napadené usnesení“) pro nezákonnost a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení. Současně rozhodl o náhradě nákladů řízení. Napadeným usnesením bylo podle § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) zastaveno řízení ve věci přiznání hmotného zabezpečení žalobci, které bylo zahájeno dne 15. 1. 2004 z moci úřední podle § 12 odst. l zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném k 15. 1. 2004 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), protože právo na poskytnutí hmotného zabezpečení, o němž se řízení vedlo, již zaniklo.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné stručně popsat průběh tohoto řízení o přiznání dávky hmotného zabezpečení žalobci, jak vyplývá ze správního a soudního

spisu. Žalobce nebyl od 1. 1. 2004 v pracovním nebo obdobném vztahu, a proto dne 5. 1. 2004 požádal u úřadu práce písemnou žádostí podle § 7 zákona o zaměstnanosti o zprostředkování vhodného zaměstnání. Protože žalobci nebylo do sedmi dnů zprostředkováno žádné vhodné zaměstnání ani rekvalifikace, bylo s ním zahájeno z moci úřední ve smyslu § 12 zákona o zaměstnanosti řízení o přiznání dávky hmotného zabezpečení. Stěžovatel rozhodnutím ze dne 30. 3. 2004, č. j. KAB-701/2004-TBT1, přiznal žalobci na základě potvrzení o zaměstnání a o výši průměrného měsíčního výdělku ve výši 0 Kč vystaveného posledním zaměstnavatelem, hmotné zabezpečení od 1. 1. 2004 ve výši 0 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí stěžovatele bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) ze dne 13. 7. 2004. Žalobu proti tomuto rozhodnutí MPSV zamítl Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 11. 6. 2008, č. j. 1 Cad 68/2004 - 66. Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 17. 2. 2009, č. j. 4 Ads 120/2008 - 90, zrušil citovaný rozsudek Městského soudu v Praze a vrátil mu věc k dalšímu projednání. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku vyslovil závazný právní názor, že přiznáním nároku na hmotné zabezpečení v „nulové“ výši došlo k nezákonnému posouzení nároku žalobce a k zásahu do jeho práv, a popsal jakým způsobem mělo být postupováno v posuzované situaci, kdy nebylo možné bez zavinění žalobce zjistit jeho průměrný čistý výdělek z předchozího zaměstnání. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 4. 2009, č. j. 1 Cad 29/2009 - 102, v němž byl vázán názorem Nejvyššího správního soudu zrušil rozhodnutí MPSV ze dne 13. 7. 2004, č. j. 2004/23483 - 44, a věc mu vrátil k novému projednání. Na základě závazných právních názorů soudů pak MPSV dne 27. 5. 2009 zrušilo rozhodnutí stěžovatele ze dne 30. 3. 2004, č. j. KAB-701/2004-TBT1, a vrátilo mu věc k novému projednání, přičemž jej zároveň zavázalo zkoumat, zda-li nárok na hmotné zabezpečení již nezanikl podle § 18 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Následné rozhodnutí stěžovatele ze dne 9. 10. 2009, č. e. KAB-85/2004 - TBT1, č. j. KAB-2772/2009-TBT1, bylo opět zrušeno rozhodnutím MPSV ze dne 8. 1. 2010, č. j. 2009/88097-424, kterým byl stěžovatel zavázán k zastavení správního řízení, protože právo, o kterém má být rozhodnuto, již zaniklo.

Stěžovatel následně rozhodl nyní napadeným usnesením, kterým řízení o přiznání hmotného zabezpečení zastavil podle § 66 odst. 2 s. ř., neboť právo na poskytnutí hmotného zabezpečení, o němž se řízení z moci úřední vedlo, již zaniklo. Podle stěžovatele totiž na posuzovanou věc dopadá § 18 odst. 2 zákona o zaměstnanosti stanovící pro nárok na dodatečné poskytnutí hmotného zabezpečení tříletou prekluzivní lhůtu, která počala v případě žalobce běžet od 1. 1. 2004, a uplynula tak 31. 12. 2006. Dodal, že i kdyby se na nárok vztahoval nyní účinný zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 435/2004 Sb.“), který v § 54 odst. 4 stanoví pětiletou prekluzivní lhůtu, zaniklo by i tak toto právo nejpozději k 1. 1. 2009.

Proti tomuto usnesení podal žalobce žalobu, kterou se domáhal zrušení napadeného usnesení pro rozpor s právními předpisy, neboť je podle jeho názoru jednak nedostatečně odůvodněné, jednak nepřipouští možnost se proti němu odvolat, dále je nicotné, protože je vnitřně rozporné a nevykonatelné, a rovněž je nezákonné. Žalobce k prekluzi svého nároku na poskytnutí hmotného zabezpečení uvedl, že svůj nárok uplatnil řádně a včas, když se jej domáhal všemi právními prostředky jak ve správním tak v soudním řízení, a proto mu podle jeho názoru nemohlo zaniknout právo, o něž se vedlo řízení. Zdůraznil, že *„je právně nepřípustné, aby se zániku práva domáhal ten, kdo svým nezákonným jednáním způsobil, že právo nemohlo být naplněno“*. Podotkl, že svůj nárok na poskytnutí hmotného

zabezpečení uplatnil nejpozději dne 2. 11. 2004, a proto nemohla uplynout tříletá prekluzivní doba. Dále namítl, že v dané věci mělo být postupováno podle zákona č. 435/2004 Sb., který v § 54 odst. 4 stanoví pětiletou prekluzivní dobu. Z formulace žalobní námitky přitom vyplývá, že podle žalobcova výkladu § 18 odst. 2 zákona o zaměstnanosti nelze nárok na hmotné zabezpečení uplatnit po uplynutí stanovené prekluzivní doby, avšak to neznamená, že o již uplatněném nároku nelze rozhodnout a následně jej vyplatit. Dále se ohradil proti tomu, že proti napadenému usnesení není přípustné odvolání a dodal, že stěžovatel neměl postupovat podle § 66 odst. 2 s. ř.

Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) se nejprve zabýval svou věcnou a místní příslušností. Připomněl, že podle § 12 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se uchazeči o zaměstnání, kterému není do sedmi kalendářních dnů ode dne podání žádosti podle § 7 odst. 1 zprostředkováno vhodné zaměstnání nebo zabezpečena možnost rekvalifikace na nové pro něj vhodné zaměstnání, se poskytne hmotné zabezpečení. Toto řízení je zahájeno z moci úřední (na rozdíl od postupu podle zákona č. 435/2004 Sb.), a proto se v případě zastavení řízení postupuje podle § 66 odst. 2 s. ř. (přitom se podle § 179 odst. 1 věty druhé s. ř. a contrario postupuje podle nového správního řádu) a usnesení o zastavení se pouze poznamená do spisu. Protože podle § 76 odst. 5 s. ř. se proti usnesení, které se pouze poznamenává do spisu, nelze odvolat, není ve správním řízení přípustný řádný opravný prostředek. Z tohoto důvodu není ani důvodná žalobcova námitka, že usnesení nezákonně nepřipouští možnost odvolání. Zároveň však dodal, že i proti usnesení, které se pouze poznamenává do spisu, je možno podat žalobu, ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Z tohoto důvodu krajský soud shledal, že je místně a věcně příslušným soudem k projednání žaloby. Dále dospěl k závěru, že na předmětnou věc dopadají ustanovení zákona o zaměstnanosti, nikoli zákona č. 435/2004 Sb. Rovněž shledal, že napadené usnesení není nicotné pro jeho vnitřní rozpornost a nevykonatelnost.

V meritu věci krajský soud ve svém rozsudku dospěl k závěru, že § 18 odst. 2 zákona o zaměstnanosti na posuzovanou věc nedopadá, neboť řeší pouze takovou situaci, která nastala po nabytí právní moci rozhodnutí o přiznání či nepřiznání hmotného zabezpečení nebo úpravě její výše, a to na základě nově nastalých skutečností nebo o skutečností, které sice nastaly dříve, avšak v době rozhodování nebyly známy nebo byly přehlédnuty, a přihlíží se k nim tedy dodatečně. Přitom podle § 18 odst. 2 zákona o zaměstnanosti lze uplatnit nárok na dodatečné poskytnutí hmotného zabezpečení na základě těchto nových skutečností jen po dobu tří let. V souzené věci se však podle krajského soudu o takový případ nejedná, neboť pravomocné rozhodnutí správního orgánu ve věci nároku „v nulové výši“ bylo soudem zrušeno z důvodu nesprávného právního posouzení, nikoliv z důvodu nějaké nově známé skutečnosti. Nesprávné právní posouzení věci správním orgánem včas uplatněného nároku zjištěné v řízení o žalobě soudem však podle krajského soudu rozhodně nelze ztotožnit s dodatečným zjištěním nějaké skutečnosti ve smyslu § 18 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Z tohoto důvodu krajský soud zrušil napadené usnesení stěžovatele pro nezákonnost a vrátil mu věc k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že nárok na hmotné zabezpečení neprekludoval.

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost z důvodů nezákonnosti, neboť podle jeho názoru je nutné vyložit § 18 odst. 2 zákona o zaměstnanosti tak, že žalobcův nárok na poskytnutí hmotné zabezpečení prekludoval. Předně uvedl, že má za to,

že předchozím postupem ve věci, kterým bylo žalobci přiznáno hmotné zabezpečení v nulové výši, bylo žalobci hmotné zabezpečení neprávem odepřeno ve smyslu § 18 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Podle jeho názoru je termín „neprávem odepřeno“ v citovanému ustanovení použit právě pro takový nyní posuzovaný případ spočívající v tom, že správní orgán provede nesprávné právní posouzení věci u uplatněného nároku a tento nárok nepřizná, resp. jej přizná v nulové výši. Z tohoto důvodu se na posuzovanou věc vztahuje ustanovení § 18 odst. 2 zákona o zaměstnanosti stanovící tříletou prekluzivní lhůtu pro nárok na dodatečné poskytnutí hmotného zabezpečení. Stěžovatel uvedl, že pokud by zákonodárce chtěl, aby uchazeči o zaměstnání byl nárok na dodatečné poskytnutí hmotného zabezpečení vždy přiznán, pak by nevkládal do zákona omezení spočívající ve lhůtě tří let ode dne, od kterého hmotné zabezpečení náleželo, ale použil by institut stavění prekluzivních lhůt obdobně jako v jiných zákonech. Zároveň odkázal na důvodovou zprávu k § 54 zákona č. 435/2004 Sb. Podle stěžovatele tedy krajský soud rozhodl nezákonně, když dospěl k závěru, že žalobcův nárok na hmotné zabezpečení neprekludoval, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Stěžovatel současně navrhl přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalobce v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že právní názor stěžovatele by vedl k závěru, že správní orgán nemusí dodržovat zákonem dané závazky, pokud bude oddalovat jejich plnění tím, že do uplynutí prekluzivní doby nevydá pravomocné rozhodnutí. Takový výklad práva je však podle něj v rozporu se smyslem pro spravedlnost. Dodal, že má za to, že obecně nastává zánik práva za kumulativního splnění dvou právních skutečností, a to jednak uplynutí stanovené doby a jednak neuplatnění práva, k čemuž však podle jeho názoru nedošlo. Dále zopakoval a odkázal na argumentaci uvedenou v žalobě, přičemž navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, aniž shledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Nejvyšší správní soud uvádí, že klíčovým v dané věci je výklad § 18 odst. 2 zákona o zaměstnanosti podle něhož, „*zjistí-li se dodatečně, že hmotné zabezpečení bylo přiznáno nebo poskytováno v nižší částce, než v jaké náleželo, anebo že bylo uchazeči o zaměstnání neprávem odepřeno, popřípadě přiznáno od pozdějšího dne, než od kterého náleželo, hmotné zabezpečení se dodatečně přizná, zvýší nebo doplatí. Nárok na dodatečné poskytnutí hmotného zabezpečení nebo jeho části zaniká uplynutím lhůty tří let, která počíná běžet ode dne, od kterého hmotné zabezpečení nebo jeho část náleželo.*“ Spornou otázkou přitom je, zda právní názor soudu vyslovený v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o přiznání či nepřiznání hmotného zabezpečení žalobci (§ 12 zákona o zaměstnanosti) je v tomto řízení „dodatečným zjištěním“ ve smyslu § 18 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a zda další řízení navazující po zrušení napadeného správního rozhodnutí je řízením o dodatečném poskytnutí hmotného zabezpečení, na nějž nárok prekluduje v tříleté lhůtě.

Nejvyšší správní soud považuje nejprve za nezbytné připomenout, že procesní situace je taková, že stěžovatel zahájil se žalobcem z moci úřední podle § 12 zákona o zaměstnanosti řízení o přiznání hmotného zabezpečení dne 15. 1. 2004. Následně toto řízení zastavil dne 12. 2. 2010 napadeným usnesením, které je nyní předmětem soudního přezkumu. Je totiž nezbytné zdůraznit, že v důsledku výše nastíněného průběhu správního a soudního řízení zde *de iure* není žádné rozhodnutí o přiznání či nepřiznání hmotného zabezpečení, natož aby bylo pravomocné. Stěžovatel sice pravomocným rozhodnutím ze dne 30. 3. 2004, č. j. KAB-701/2004-TBT1, ve spojení s rozhodnutím MPSV o zamítnutí odvolání žalobce ze dne 13. 7. 2004, č. j. 2004/23483-44, přiznal žalobci hmotné zabezpečení ve výši 0 Kč, avšak toto bylo na základě právního názoru vysloveného v této věci Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 4 Ads 120/2008 - 90, zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2009, č. j. 1 Cad 29/2009 - 102, a věc byla vrácen MPSV k dalšímu řízení. Zrušující rozsudek správního soudu přitom působí ex tunc, a proto se pravomocné správní rozhodnutí ruší od samého počátku a je nutné na něj nahlížet, jako by vydáno vůbec nebylo (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, přístupný na www.nssoud.cz). Zrušením rozhodnutí se řízení před správním orgánem dostává opět do procesního stádia před jeho rozhodnutím. Správní orgán tedy poté musí ve věci znovu rozhodnout. V dané věci tak musí stěžovatel znovu rozhodnout o nároku uchazeče o zaměstnání (žalobce) na hmotné zabezpečení a tom, z jaké částky mu bude vypočteno.

Pro posuzované řízení je přitom nerozhodné, zda a kdy bylo vydáno pravomocné správní rozhodnutí, které po určitou dobu zakládalo právní účinky, pokud bylo následně zrušeno. V dalším správním řízení MPSV zrušilo rozhodnutí stěžovatele a opakovaně i jeho následná rozhodnutí. Stěžovatel poté řízení zastavil. V daném řízení o přiznání hmotného zabezpečení tedy nebylo vydáno de iure jiné pravomocné rozhodnutí než napadené usnesení stěžovatele. Protože správní řízení, kterým se zejména rozumí postup správních orgánů za účelem vydání rozhodnutí zakládající, měnící nebo rušící, příp. deklarující v určité věci práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby, tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, je nerozhodné, v jakém stádiu řízení zaujme správní orgán názor, který je následně vyjádřen ve výsledném materiálně pravomocném rozhodnutí, tj. nezměnitelném a nezrušitelném rozhodnutí vytvářející překážku nového rozhodnutí ve věci ve smyslu zásady non bis in idem (blíže viz v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 12. 1993, č. j. 6 A 146/92 – 24 (SPč. 44). Není tedy podstatné, zda právní názor poprvé v posuzované věci zaujme správní orgán prvního stupně nebo zda je vysloven správním orgánem v odvolacím nebo jiném řízení podle správního řádu či zda jej v dané věci prvotně vyjádří správní soudy ve správním soudnictví.

Shledal-li tedy správní orgán (stěžovatel), byť na základě závazného právního názoru, během správního řízení o přiznání hmotného zabezpečení zahájeného řádně v zákonných lhůtách z moci úřední, že uchazeč o zaměstnání má nárok na hmotné zabezpečení stanovené z částky životního minima, pak musí o tomto nároku a jeho výši rozhodnout. Není možné, aby řízení o tomto nároku zastavil s tím, že nárok na dodatečné poskytnutí hmotného zabezpečení prekludoval podle § 18 odst. 2 věta druhá zákona o zaměstnanosti, protože stěžovatel nárok na hmotné zabezpečení žalobci neprávem odepřel ve smyslu § 18 odst. 2 věta první zákona o zaměstnanosti. Stěžovatel totiž zjevně

přehlédl, že v posuzovaném řízení se stále vede řízení o poskytnutí hmotného zabezpečení ve smyslu § 12 zákona o zaměstnanosti, a to již od samého počátku, tj. od 15. 1. 2004, v němž se stále dosud pravomocně nerozhodlo, zda má žalobce nárok na hmotné zabezpečení či nikoli a případně v jaké výši, nikoli řízení o dodatečném poskytnutí hmotného zabezpečení, jak se nesprávně domnívá stěžovatel. Zároveň v řízení neexistuje de iure žádné pravomocné rozhodnutí vyvolávající právní následky, kterým by byl žalobci neprávem odpírán nárok na hmotné zabezpečení, a ostatně již proto ani není možné vést další řízení o „dodatečném" poskytnutí hmotného zabezpečení. Řízení o nároku na dodatečném poskytnutí hmotného zabezpečení přitom již z logiky věci musí být přinejmenším zahájeno později než řízení o samotném nároku. Zároveň jak již bylo výše uvedeno, nebylo správním orgánem materiálně pravomocně rozhodnuto o odepření nároku, které by bylo v rozporu s právem a které by bylo poté možné zhojit právě dodatečným poskytnutím hmotného zabezpečení. Protože tedy stěžovatel nevede žádné řízení o nároku na dodatečné poskytnutí hmotného zabezpečení, nemůže jej z logiky věci ani zastavit pro zánik práva.

Jak již z výše uvedeného vyplývá a jak správně uvedl i krajský soud, zaujetí právního názoru v průběhu řízení ve věci není žádným dodatečným zjištěním, které by mělo vliv na plynutí prekluzivní lhůty ve smyslu § 18 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Z výše uvedeného také vyplývá, že je nedůvodná i stěžovatelovi námitka, že do doby vyslovení správného právního názoru v řízení je třeba na postup správních orgánů pohlížet jako na odpírání nároku v rozporu s právem. Dovozuje-li stěžovatel z důvodové zprávy k § 54 zákonu č. 435/2004 Sb. obsahující obdobné znění jako ustanovení § 18 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, že zákonodárce nechtěl, aby docházelo po dobu správního a soudního řízení ke stavení lhůt, pak je třeba uvést, že důvodová zpráva k § 54 zákona č. 435/2004 Sb. zní *„ustanovení řeší situace, kdy je třeba uchazeči o zaměstnání později podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci buď doplatit, nebo dodatečně přiznat, aby nebyl zkrácen ve svých nárocích. Dosavadní praxe ukázala, že doba tří let, ve které bylo možno uplatnit nárok na přiznání a poskytnutí hmotného zabezpečení, je nedostatečná, a byla proto prodloužena na pět let*." Nejvyšší správní soud podotýká, že důvodová zpráva výslovně stanoví, že se prodlužuje doba, po kterou je možné „uplatnit" nárok na přiznání a poskytnutí hmotného zabezpečení. I ze znění důvodové zprávy nynějšího zákona č. 435/2004 Sb. tedy nijak nevyplývá, že by řádně a včasně zahájené řízení o podpoře v nezaměstnanosti trvající po dobu delší než 5 let mělo být zastaveno, resp. zamítnuto. Přestože podle zákona o zaměstnanosti bylo řízení o hmotném zabezpečení zahajováno z moci úřední, zatímco podle zákona č. 435/2004 Sb. je řízení o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti zahajováno na návrh, je zřejmé, že citovaná důvodová zpráva má na mysli jinou situaci, a to stav, kdy rozhodné skutečnosti svědčící pro poskytnutí hmotného zabezpečení či podpory v nezaměstnanosti ve vyšší částce vyjdou najevo mimo řízení o jejím přiznání a poskytnutí. V takové situaci totiž mnohdy nelze uvedené skutečnosti promítnout do výsledného rozhodnutí, např. proto, že již bylo vydáno materiálně pravomocné rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl nežádoucí okolnost, že správní řízení o předmětném nároku je vedeno po dobu delší sedmi let, což ve svém důsledku zasahuje do práv žalobce, avšak rozhodně s touto negativní okolností délky řízení nelze spojovat zánik práva z důvodu uplynutí doby. Opačný závěr, který předkládá stěžovatel, by měl ve svém důsledku, jak zcela správně naznačuje žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, za

následek odepření práva na přiměřené hmotné zabezpečení ve věci, a důsledně aplikován i odepření práva na soudní ochranu ústavně garantovaného v čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť by v důsledku plynutí času měl soudní přezkum správního rozhodnutí začasté jen akademický význam. Takový závěr by byl v rozporu s ústavně garantovaným právem na soudní ochranu (čl. 36 odst. 1 Listiny) a v extrémním rozporu s principy spravedlnosti. Rovněž k těmto okolnostem je třeba při výkladu předmětného zákonného ustanovení přihlédnout.

O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vzhledem k okolnostem věci, zejména k délce předchozího řízení před správními orgány, samostatně nerozhodoval.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů shledal, že rozsudek krajského soudu obstál, neboť byl dán důvod, pro který krajský soud zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele, tj. že stěžovatel nezákonně zastavil řízení o přiznání hmotného zabezpečení, neboť právo, jehož se řízení týká, nezaniklo. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost nebyla důvodná, Nejvyšší správní soud ji rozsudkem zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a contrario ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), je neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu tyto náklady nezjistil. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že ani žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu